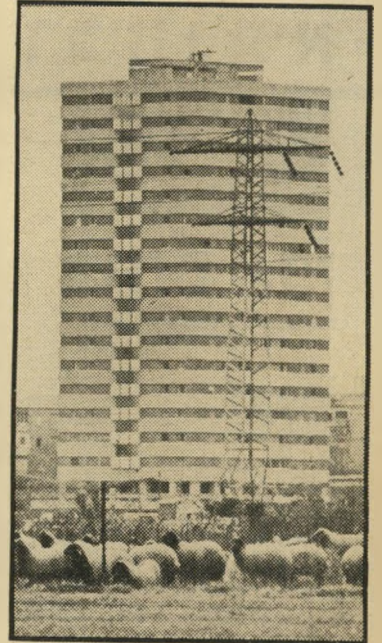

(המשך מעמוד 44)

שנראו ירוקים כל כך נראות ערימות פסולת. בתוך שאריות מזון נרקב מתרצצים תינוקות יחפירגליים וערומים כמעט. כמה כלבים שלודים לוקחים חלק בחינגת התינוקות ונוברים עימם בערימות האשפה. ילד כבן שבע ניצב בפתח אוהל בוהה במרחש ומטיל מימיו בשיעמום.

זהו מאהל השבט הבדווי אבורימעוד ואל-הייל. גברי השבט, שהרחיק נדוד עד חולון העיר, אינם עתה. הם יצאו למירעה או למיפעל המתכת שבאיוור התעשייה של חולון. בתוך אחד האוהלים הגדולים שוכב זקן חולה, לצידו בנו המטפל בו. מכל הגברים נותרו רק הם במחנה.

במבחה — בארמיה. אשה נכנסת לאוהל. לבושה שחור בלוי ומטולא. לראשה

הכבשים רגלי הרביקומות הכבשים בגינות —

פתאום המישטרה בארבע וחצי לפנות בוקר הרימה אוהלים של שתי משפחות על משאיות וסילקה את המשפחות מכאן. איברהים זהיר בדבריו. הוא אינו רוצה לתת לאיש עילה ללסק גם אותו. „אני לא מאשים את המישטרה,“ הוא מדגיש, „אני יודע שהם עושים רק מה שצריך לעשות.“ אביו הזקן שוכב לצידו, כששמי-כה דקה מפרידה בינו לבין האדמה. מקול נשימתו החורקת קל לדעת כי הזקן חולה קצרת. הבן מוזג עוד תה.

מוכרחים לחיות. „מאז לפני ארבעה חודשים, המישטרה באה להנה לעתים קרובות. אנחנו תמיד מקבלים אותם יפה. שמים קפה. מראים תעודות-זהות שלנו והם עוברים אותנו בשקט. לחולון אנחנו לא הולכים. בשביל מה? עוצרים אותנו שמה כל רגע ובודקים אותנו. יותר טוב להישאר במחנה.“

האשה בבלואים נכנסת שוב. היא מחכר פפת ומנסה להשליט קצת נקיון בעובת האוהל. מאמציה רק מדגישים את גודל הוזהמה. „באנו לכאן מהנגב,“ ממשיך איברהים בסיפור קורות השבט. „לא היה לנו שם מספיק אוכל לכבשים. היינו מוכרחים לחפש מקום חדש, אם לא הכבי שים היו מתים לנו. אני יודע שיש חוק שאסור לנו לצאת מחוץ למקומות שהמדינה נתנה לנו. אבל מה אפשר לעשות אנחנו מוכרחים לחיות.“

הם רגילים לדיכוף. בחדר גדול ומואר הנמצא בתוך בית-העירייה המודרני של חולון יושב הדובר מרדכי אינהורן, מזכירו בחדר השני אף היא מגישה תה. הוא אמנם מגיע בכוסות נקיות, אך חיזור רובו הדלות, תוצר השקית, רחוק מאוד מטעמו החריף-מתוק של התה הבדווי.

„השבטים הבדווים הופיעו בסביבות חולון בשנת 1968. ישנן במקום כ-30 משפחות המונות 300 איש.“ הדובר מציג מכתב של העירייה, בו נאמר כי הבדווים בשכונת מולדת מהווים מיטרד תמור, שכן הם רועים את עדריהם בגינות-נוי ובגנים-ציבוריים. אי לכך מתבקשת לישכת היועץ לעניינים ערביים לפעול לפינויים המידי מן המקום.

מסביר הדובר את המכתב: „הם לא רועים שום עדרים בגינות-ציבוריות.“ הוא

יודים בדווים בנוף של חולון — היו בלוף

אומר, „פשוט רצינו לזרז את עניין פיי-נויים. כתבנו את המכתב ביתר חריפות כדי לזרז את הסהבת שם במשרדי הממ-שלה.“

הדובר יודע כי הבדווים בחולון חיים בשפל המדרגה. „אבל זה לא מענייננו. המגמה שלנו היא לא לשפר את תנאי חייהם כי אם לפנות אותם מכאן במהירות האפשרית,“ הוא קובע. „חוץ מזה,“ מוסיף דובר עיריית-חולון, „הם הרי רגילים לחיות בתנאים כאלה.“

לדובר עיריית-חולון עמדה לפחות כנותו בעניין. רבי-פקד עמוס אריכא, דובר מישר-שרת מחוז תל-אביב לא היה גלוי-לב כל-כך. הוא סירב בפשטות לענות על כל שאלה הנוגעת לעניין הבדווים בחולון. הוא לא רצה לומר למה סילקו השוטרים משפחות מן האיוור ולאן, ואף לא מדוע מטרידים חיפושי שוטרים את מאהלי הבדווים בכל שעות היממה.

פיסת-בד לבן שאת קצה האוהל בור חפור לבל תישטט. במרכז האוהל בור חפור באדמה. האשה מדליקה בבור מדורה ומעמידה עליה קומקום מפויח. כל כלי המטבח המשוכלל הזה מסתכמים בעוד פינג'אן, סיר קטן ומיסרד כוסות. התה רותח, איברהים, בן הזקן החולה מתחיל בטקס המזיגה. הוא שופך מעט תה לכוס אחת ומעביר את המעט מכוס לכוס. מן האחרונה הוא שופך את התה לריצפת האוהל.

מישטרה לפנות בוקר. לאחר הכוס הראשונה מתחיל איברהים לדבר. „הגענו לפה לפני ארבע שנים. נכנסנו בכמה צריפים שאף אחד לא יושב בהם ואנחנו משלמים בשבילם לעירייה. אף פעם לא הפרענו לאף אחד ואף אחד לא הפרע לנו. לפני ארבעה חודשים באה לפה

* השם מוסווה.

זוכרים את אליס

רקדתי, קפצתי, מה לא עשיתי. רק שידעו שאני קיימת.

מוכרחים להתמיד בלי סוף. לדאוג להיות תמיד יפה. אף פעם לא לוותר, לא להיכנע. הרבה מתיאשות ומוותרות. הן מתחתנות ויוצאות מן המשחק. אני ידעתי שאסור לי להפסיק, לא יכולתי להרשות לעצמי להפסיד אחרי שעזבתי את הבית. הייתי מוכרחה לחזור לכאן מנצחת.

„אני אוהבת גברים“

דבר שאני הכי שונאת זה כשלוונות. אני לא מסוגלת אפילו להודות שנק-

1959 חתיכת התקופה בבגדים נועז במוקד החתיכות של אג — בבריכת-גורדון התל-אביבית.

קראו לה אליס בונפילד, והיא היתה קטנה ומשועת. הדיזינגוף היה עוצר את נשימתו כשהיא היתה עוברת, ומוציא אותה בשריקה למראה אחוריה החטוי-ביס. בדיוק כמו פועלי הבניין, בשיר ההוא. היא יצאה עם כולם, הכירה את כולם, וכולם אהבו אותה, בתקופה זו או אחרת. עד שבא אדי קלברט וחצוצר-רת'הובג שלו, והשניים לקחו איתם את אליס הקטנה לארץ-הפלאות.

השבוע, לאחר היעדרות של למעלה משבע שנים, חזרה אלינו אליסה בונד (31), מי שהיתה פעם אליס בונפילד הקטנה. היא עדיין קטנה. עדיין נוי-שאת אותו אפון סולד ועיניים מקסי-מות. אך מה ששבע השנים הוסיפו לה! — נשיות רכה לגיזרתה המיני-אטורית — בעיקר בזה — הרבה אמי-תות חיים חשובות, המסתתרות מתחת לתסרוקתה המטופחת.

אליס הגיעה ארצה מהוליווד לחופ-שה של חודש, והיא מתגוררת במלון שרתון בתל-אביב. בראיון להעולם הזה שהעניקה השחקנית ההוליוודית, סיפ-רה על עצמה ועל שבע השנים הטובות:

התגוררתי מאדי לפני חמש שנים ונסעתי להוליווד. זה לא היה קל לטפס למעלה. כמה שנים טובות רצתי יום-יום לראיונות, לפגישות עם במאים, עשיתי איוה מיליון מיבחני-בד. שרת,

1963 אליס נשארה אותה אליס, אבל בגדי-הים הופך נועז יותר. חיטוביה המושלמים של הערה היפה משכו כבר אז עין כל.

אליסה בונד ליד שולחן-הקבלה במלון שרתון התל-אביב. הנערה רודפת החלומות שעזבה את הארץ לפני שבע שנים חזרה עתה כאשה בשלה ומפוכחת היודעת היטב את רצונה בשבילי החיים.

אשח העולם